

daniu państwowych jednostek organizacyjnych, chyba że to władanie opiera się na tytule prawnym wynikającym z przepisów szczególnych innych, aniżeli wymienione w art. 1 lub pkt 1 niniejszego artykułu.

Art. 18. Mienie, o którym mowa w art. 17 pkt 2 lit. b), podlega zwrotowi na rzecz właściciela w trybie określonym w art. 5 ust. 1 oraz art. 7. Nie podlegają zwrotowi maszyny, urządzenia produkcyjne oraz inne mienie ruchome, jak również nieruchomości lub ich części, które zostały trwale włączone do czynnych przedsiębiorstw albo są niezbędne dla zaspokojenia społecznych potrzeb socjalnych i kulturalnych.

Art. 19. 1. W przypadku przejścia na własność Państwa na podstawie niniejszej ustawy domu jednorodzinnego, działki budowlanej albo innego mienia stanowiącego własność osobistą (art. 18) właścicielowi przysługuje prawo do odszkodowania.

2. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, przypadające za nieruchomości ustala prezydium wojewódzkiej rady narodowej przy odpowiednim zastosowaniu zasad i trybu obowiązującego przy wywłaszczaniu nieruchomości, odszkodowanie zaś za ruchomości ustala minister według cen rynko-

wych. Podstawę do ustalenia wysokości odszkodowania stanowi wartość mienia według stanu z dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, bez uwzględnienia jednak wzrostu wartości spowodowanego trwałymi nakładami, poczynionymi po utracie przez osobę uprawnioną władania obiektem. Odszkodowanie za przejętą działkę budowlaną ustala się za powierzchnię rzeczywistą działki, jednak nie powyżej norm powierzchni przewidzianych dla działek sprzedawanych przez Państwo pod budowę domu jednorodzinnego.

Art. 20. Przepisy ustawy dotyczące ministrów stosuje się odpowiednio do kierowników urzędów centralnych.

Art. 21. Tracą moc przepisy art. 6, 7, 8, 9 i 10 ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o planowej gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 52, poz. 271) w zakresie uregulowanym niniejszą ustawą.

Art. 22. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

38

U S T A W A

z dnia 25 lutego 1958 r.

o zmianie dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

Art. 1. W dekrete z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. z 1947 r. Nr 21, poz. 84, z 1950 r. Nr 7, poz. 78 i z 1953 r. Nr 46, poz. 225) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rada Ministrów może poruczyć w drodze rozporządzenia przymusowe ściąganie niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych, podlegających egzekucji administracyjnej, wierzycielom tych świadczeń. Rozporządzenie to określi jednocześnie, jakie środki egzekucyjne przewidziane w niniejszym dekrete będą mogły być stosowane przez wierzycieli oraz jakie środki odwoławcze będą przysługiwać dłużnikom. Rozporządzenie to może określić również szczegółowe przepisy postępowania. Poza tym do postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez wierzycieli będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy niniejszego dekretu.”;

2) w art. 6 ust. 2 lit. a) skreśla się wyrazy „łącznie z przynależnościami”;

3) w art. 26:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wysłanie upomnienia nie jest konieczne, jeżeli dłużnik obowiązany był sam obliczyć i uiścić należność bez doręczenia mu decyzji (nakazu płatniczego) wierzyciela. W zakresie egzekucji grzywien oraz innych

należności orzeczonych przez kolegia przy prezydiach rad narodowych nie wysyła się upomnienia, o którym mowa w ust. 1.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do uiszczenia kosztów upomnienia obowiązany jest dłużnik. Koszty upomnienia przypadają wierzycielowi. Wysokość kosztów upomnienia określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.”;

4) w art. 60 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zajęciu podlegają ruchomości dłużnika zarówno znajdujące się w jego władaniu, jak i oddane czasowo we władanie innych osób. Jeżeli osoba trzecia ma w swym władaniu ruchomości dłużnika na podstawie umowy dożywotniego użytkowania lub umowy zastawu, wartość prawa użytkowania oraz wierzytelność zabezpieczona zastawem podlegają zaspokojeniu z sumy uzyskanej z egzekucji, po należnościach korzystających z pierwszeństwa zaspokojenia.”;

5) art. 64 skreśla się;

6) w art. 81 dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Krowy mleczne i cielęta sprzedaje się właściwym jednostkom gospodarki uspołecznionej, na terenie objętym działaniem organu finansowego prowadzącego egzekucję, po cenach zwierząt hodowlanych.

Jeżeli jednostki gospodarki uspołecznionej nie reflektują na kupno po tych cenach, organ finansowy dokonuje sprzedaży w drodze licytacji, którą przeprowadza się na miejscu u dłużnika albo na najbliższym targu lub jarmarku. Jeżeli licytacja w pierwszym terminie nie dojdzie do skutku, sprzedaje się zajęte krowy lub cielęta państwowemu aparatowi skupu.

7. Maszyny rolnicze sprzedaje się z wolnej ręki właściwym jednostkom gospodarki uspołecznionej oraz kółkom rolniczym i chłopskim spółkom maszynowym na terenie, o którym mowa w ust. 6. Cenę sprzedażną maszyn ustala organ finansowy po ich oszacowaniu przez biegłego. Biegłym nie może być pracownik jednostki nabywającej maszyny. Cena sprzedażna nie może być niższa od szacunku biegłego. Koszty oszacowania obciążają dłużnika.”;

7) art. 92 otrzymuje brzmienie:

„Art. 92. 1. Licytację uważa się za niedosłą do skutku, jeżeli nie weźmie w niej udziału przynajmniej dwóch licytantów, jak również jeżeli żaden z licytantów nie zaoferował nawet ceny wywołania.

2. W licytacji nie mogą uczestniczyć:

- 1) dłużnik,
- 2) poborca skarbowy prowadzący licytację, jego małżonek i dzieci,
- 3) pracownicy organu finansowego prowadzącego licytację i ich małżonkowie i dzieci, pozostające we wspólnym gospodarstwie domowym, a jeżeli w danej miejscowości jest więcej organów finansowych — także pracownicy tych innych organów,
- 4) osoby obecne na licytacji w charakterze urzędowym.

3. Licytacji nie można rozpoczynać później niż w dwie godziny po czasie oznaczonym w obwieszczeniu o licytacji.”;

8) art. 106 otrzymuje brzmienie:

„Art. 106. 1. Dłużnik zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego, który na wezwanie organu finansowego lub wierzyciela prowadzącego egzekucję we własnym zakresie nie złoży oświadczenia przewidzianego w art. 101 lub złoży oświadczenie niezgodne z rzeczywistością, odpowiada według zasad prawa cywilnego za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

2. Dłużnik, który mimo zajęcia wierzytelności uiszczył ją dłużnikowi egzekwowanemu, odpowiada wobec wierzyciela egzekwującego według zasad prawa cywilnego, a ponadto odpowiada karnie, jak za usunięcie mienia spod egzekucji.”;

9) po art. 106 dodaje się nowy art. 106a w brzmieniu:

„Art. 106a. 1. Jeżeli zajęcia wierzytelności lub innego prawa majątkowego dokonał organ finansowy, może on za niezłożenie oświadczenia przewidzianego w art. 101 ukarać dłużnika zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego karą pieniężną porządkową w wysokości od 50 zł do 1000 zł. Kara ta może być ponawiana. W uspołecznionych zakładach pracy karze tej podlega pracownik odpowiedzialny za prawidłowe dokonywanie potrąceń, a w razie niewyznaczenia takiego pracownika — kierownik (dyrektor) danego zakładu. Ukaranemu służy prawo od-

wołania się do prezydium rady narodowej, któremu organ finansowy podlega. Decyzja prezydium rady narodowej jest ostateczna. Orzeczona kara podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie niniejszego dekretu.

2. Jeżeli dłużnik zajętej wierzytelności pieniężnej odmawia jej uiszczenia, mimo że wierzytelność jest wymagalna i niesporna, organ finansowy może taką wierzytelność ściągnąć od dłużnika zajętej wierzytelności w trybie egzekucji administracyjnej. Podstawą wdrożenia tej egzekucji jest protokół zajęcia wierzytelności. Przed wdrożeniem egzekucji w trybie administracyjnym organ finansowy jest obowiązany wysłać dłużnikowi zajętej wierzytelności upomnienie z powołaniem się na niniejszy przepis i z zagrożeniem egzekucją, jeżeli wierzytelność nie zostanie uiszczona w ciągu tygodnia od daty doręczenia upomnienia. Przepisy o kosztach upomnienia stosuje się przy tym odpowiednio.”;

10) po art. 107 dodaje się nowy art. 107a w brzmieniu:

„Art. 107a. Zajęcie wypłat z konta w instytucji kredytowej powoduje zakaz wypłat z zajętego konta bez zgody organu finansowego aż do czasu zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności (zablokowanie konta). Organ finansowy może dokonać częściowego zablokowania konta, nie mniej jednak niż 50% wpływów na to konto. Jeżeli dłużnikiem jest spółdzielnia produkcyjna, zablokowanie konta nie może obejmować więcej niż 50% wpływów na to konto. Bank może mimo zablokowania konta dokonywać z tego konta wypłat bez zezwolenia organu finansowego tylko na wynagrodzenia za pracę i alimenty. W przypadku żądania wypłaty na wynagrodzenia za pracę dłużnik obowiązany jest przedstawić listę płacy, a w przypadku żądania wypłaty na alimenty — dowód zobowiązujący go do płacenia alimentów.”;

11) art. 193 otrzymuje brzmienie:

„Art. 193. 1. Kosztami egzekucyjnymi są opłaty i wydatki.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia wysokość opłat za poszczególne rodzaje czynności egzekucyjnych i sposób obliczania tych opłat.

3. Wydatkami egzekucyjnymi są koszty faktycznie poniesione w toku postępowania egzekucyjnego, a w szczególności:

- 1) koszty ogłoszeń w pismach,
- 2) wynagrodzenie osób trzecich za otwarcie pomieszczeń i schowków, koszty przewozu, przechowania i dozoru zajętych ruchomości, koszty przesyłki zajętych ruchomości do innej miejscowości oraz koszty utrzymania zajętych zwierząt,
- 3) wynagrodzenie świadków i biegłych.

4. Organ finansowy prowadzący egzekucję może żądać od wierzyciela zaliczki na pokrycie przewidywanych wydatków egzekucyjnych oraz zawiesić kroki egzekucyjne do czasu otrzymania żądanej zaliczki. Wspólne wydatki, poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej dłużników, rozdziela się pomiędzy wszystkich dłużników, mając na uwadze szczególne okoliczności egzekucji u każdego z nich”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki